

[Robert Mikkelsen.]

Uretfærdigheder og Uligheder ikke bør udlines paa Lejernes Bekostning.

Steen: Da vi i sin Tid stod over for den Opgave at tilvejebringe en Forsikringslovgivning med Henblik paa de Krigsskader, der kunde befrygtes at blive Krigens Følge ogsaa for dansk Ejendom, var Forholdet det, at ingen af os havde, og ingen af os kunde have Forudsætninger for at vide noget om, og derfor heller ikke kunde dømme om, hvilket Omfang disse Skader kunde faa, og hvorledes de vilde fordele sig Land og By imellem. Derfor er der ikke nogen som helst Fristelse for mig til nu at vende tilbage til en Undersøgelse af, hvem der dengang tog mest fejl; det, der interesserer i Dag, er det, vi nu er stillet over for, Resultatet af den Afgørelse, vi dengang traf. Og staaende over for dette maa man erkende, at Resultatet er blevet et saadant, at der i Dag er god Grund til at tage hele Spørgsmaalet op til Eftertanke og Overvejelse. Jeg mener dog ikke paa nogen Maade, at man saadan uden videre kan se bort fra det Grundlag, der dengang blev fastlagt. Det siger jeg ikke alene med Tanke paa de tekniske og praktiske Vanskeligheder, der vilde følge deraf, og som vilde blive meget store. Endelig er der jo ogsaa et Spørgsmaal, som maa klares, inden man foretager sig videre, nemlig hvor Udgifterne med Hensyn til Tankgrave o. s. v. endeligt skal henføres.

Det er derfor min Tro, at det vil være mest fremmende, hvis vi skal have Held til at komme igennem med noget af dette vanskelige Spørgsmaal, at man ikke udtaler sig for kategorisk ved denne Lejlighed. Vi er villige til at deltage i det kommende Udvalgsarbejde ud fra et alvorligt Ønske om at finde frem ad en Vej, som kan føre til Lettelse af Byrderne der, hvor Resultatet af de Beslutninger, vi dengang traf, nu viser sig at ramme urimelig haardt.

Søren Olesen: Der er fra alle Ordføreres Side givet Udtryk for, at man bør behandle dette Forslag i et Udvalg, og det vil jeg ogsaa gerne tiltræde. Men jeg vil gerne tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et ganske særligt Forhold. Det drejer sig om den Minefare, som stadig kan være ved vore Kyster. Med Hensyn til Skibe og Faren paa Havet bestaar der jo stadig væk en Lovgivning, men saa vidt jeg har forstaaet, er Krigsforsikringen for Landets Vedkommende ophørt, idet man skulde have en Opgørelse over, hvad Skaderne beløb sig

til. Det kan imidlertid ske endnu, at der driver Miner i Land og eksploderer, og Folk, som har lidt Skade paa den Maade, har faaet det Svar, at Krigsforsikringen var ophørt, og de har forstaaet det saadan, at de derfor ikke kunde forvente nogen Erstatning for disse Skader. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvordan det forholder sig dermed, og hvis der ikke er truffet nogen Ordning, vil jeg gerne henstille, at ogsaa denne Sag bliver draget ind under Forhandlingerne i det Udvalg, der vil blive nedsat.

Forslagsstilleren (Aksel Møller): Jeg tror nok, jeg befinder mig i en Situation, hvor jeg har al mulig Grund til at takke for den Velvilje, der er vist fra det høje Tings Side. Det er en ganske ubegrænset Tak, og saa har jeg en begrænset Tak for den Velvilje, der har mødt vort Forslag fra Ministerbænken. Det er mit Haab, at naar vi nu kommer til at behandle Sagens Enkeltheder, vil jeg kunne se med lige stor Taknemmelighed til begge Sider.

Det forekommer mig, at nogle af de Indvendinger, der har været rejst mod de Tanker, som vort Forslag bygger paa, og som jeg har redegjort nærmere for ved Begyndelsen af denne Forhandling, trænger til et Par enkelte Kommentarer. Jeg er naturligvis ganske enig med det ærede Medlem Hr. Steen i, at det ikke har megen Interesse saadan set, at kaste sig ud i en stor Diskussion om, hvem der vilde hvad i 1939, da Betænkningen blev afgivet, men jeg maa maaske have Lov til at gardere mig mod, at det kan siges, at det er det rene Opspind, jeg kom med, da jeg i min Tale sagde, at Landbruget ikke vilde være i Forbund med Byerne og Købstæderne ikke med Hovedstaden. Det er ikke Opspind; det er simpelt hen den Kendsgerning, der forelaa for det sagkyndige Udvalg i de Konferencer, det havde med Indenrigsministeriet paa det Tidspunkt. Den daværende højtærede Indenrigsminister ansaa det aabenbart for politisk uigennemførligt at faa bygget Krigsforsikringsforslaget op paa de sagkyndiges første Indstilling, der gik ud paa at skabe eet Krigsforsikringsforbund omfattende hele Landet. Men jeg har jo ogsaa hørt, at man fra forskellig Side under de Forhandlinger, vi har haft nu, har givet Udtryk for, at der var en forskelligartet Risiko, og at det ogsaa har vist sig i de endelige Resultater, hvor forskelligartet Risikoen har været, og at man har søgt en Motivering for det Standpunkt, man dengang tog, i den senere Udvikling.